

Sygn. akt II Cz 1128/15

POSTANOWIENIE

Dnia 5 listopada 2015 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy II Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Anatol Gul

Sędziowie: SO Piotr Rajczakowski

SO Aleksandra Żurawska

po rozpoznaniu w dniu 5 listopada 2015 r. w Świdnicy

na posiedzeniu niejawnym

zażalenia pozwanych M. C. (1) i M. C. (2) na pkt II postanowienia Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 22 września 2015 r., sygn. akt I C 1706/15

w sprawie z powództwa (...)nieruchomości położonej w W. przy ul. (...)

o zapłatę 11.532,30 zł

p o s t a n a w i a:

I. **oddalić zażalenie,**

II. **zasądzić od solidarnie pozwanych na rzecz strony powodowej 150zł kosztów postępowania zażaleniowego.**

(...)

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 22 września 2015 r., Sąd Rejonowy w pkt I umorzył postępowanie w sprawie z powództwa Wspólnoty Mieszkaniowej nieruchomości położonej w W. przy ul. (...) przeciwko M. C. (1) i M. C. (2), zaś w pkt II nie obciążył strony powodowej kosztami procesu. W ocenie Sądu brak było podstaw do uwzględnienia wniosku pozwanych o zasądzenie na ich rzecz kosztów zastępstwa procesowego. W rozpoznawanej sprawie spłacili oni zadłużenie w toku postępowania egzekucyjnego, czyli po wytoczeniu powództwa przez stronę powodową. Sąd przy tym przyjął, że dopuszczalne było odstępstwo od zasady obciążenia powoda kosztami, gdy cofnął on powództwo, a to z tego względu, że było ono niezbędne dla celowego dochodzenia praw i uwzględniały to istniejące okoliczności. W szczególności roszczenie powoda było wymagalne w chwili wytoczenia powództwa, gdyż pozwani byli zobowiązani do uiszczania zaliczek na pokrycie kosztów zarządu nieruchomością wspólną w formie bieżących opłat, a zatem liczyli się z koniecznością ponoszenia tych kosztów, skoro wynikają one z przepisów bezwzględnie obowiązujących.

W zażaleniu na powyższe postanowienie, pozwani zaskarżając je w zakresie pkt II podnieśli, że odpis pozwu doręczono pozwanym dopiero w 2015 roku, a zatem ta data statuuje zawisłość sporu w niniejszej sprawie. Następnie strona powodowa cofnęła powództwo ze zrzeczeniem się roszczenia, co było konsekwencją uregulowania całości należności przez pozwanych w postępowaniu egzekucyjnym. Z tego względu, w ocenie skarżących, to powódka jest stroną przegrywającą sprawę. Mając na uwadze powyższe skarżący wnieśli o zmianę pkt II zaskarżonego postanowienia i zasądzenie od strony powodowej na ich rzecz kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 2.400 zł.

Sąd Okręgowy zważył:

Zażalenie podlegało oddaleniu.

Jedną z podstawowych zasad postępowania cywilnego jest jego dyspozycyjność względem strony powodowej, którą uznaje się za gospodarza procesu. Tak też możliwym jest cofnięcie pozwu, które jako czynność jednostronna prowadzi do umorzenia postępowania. Uprawnienie to jednak ma swoje ograniczenia. Zgodnie bowiem z art. 203 § 1 i 2 kpc pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku. Pozew cofnięty nie wywołuje żadnych skutków, jakie ustawa wiąże z wytoczeniem powództwa. Na żądanie pozwanego powód zwraca mu koszty, jeżeli sąd już przedtem nie orzekł prawomocnie o obowiązku ich uiszczenia przez pozwanego. Jak zatem wynika z powyższego, w wypadku cofnięcia pozwu obowiązek zwrotu kosztów procesu na rzecz pozwanego, na jego żądanie, obciąża powoda bez względu na przyczynę cofnięcia. Judykatura dopuszcza jednak odstępstwo od tej zasady, w sytuacji gdy powód wykáže celowość dochodzenia swoich praw i obrony, z uwzględnieniem okoliczności istniejących w dacie wytoczenia pozwu / zob. postanowienie SN z 7 marca 2013 r., IV CZ 8/13, wyd./el. Lex nr 1318484 /. W przedmiotowej sprawie powództwo zostało wytoczone w dniu 12 października 2012 roku / data prezentaty Sądu na pozwie / i skutkowało wydaniem nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym / k. 21 /, któremu nadano klauzulę wykonalności, a co w konsekwencji doprowadziło do wyegzekwowania należności w postępowaniu egzekucyjnym. Jednakże na dalszym etapie postępowania skutecznie wniesiono sprzeciw od ww. orzeczenia / k. 78, 82 i 87 /. W odpowiedzi na ten sprzeciw strona powodowa wniosła o jego odrzucenie, ewentualnie o umorzenie postępowania i nieobciążanie jej kosztami procesu / k. 95 /. Jako, że Sąd Rejonowy umorzył postępowanie, a zatem przyjął argumentację strony powodowej w zakresie cofnięcia przez nią powództwa, zaś zakres zaskarżenia ogranicza się jedynie do oceny zasadności orzeczenia w przedmiocie kosztów postępowania, zbędnym są dalsze wywody w tym zakresie. Ponadto zbędnym było ponowne wnoszenie przez nią o zasądzenie kosztów skoro przepis ten harmonizuje i dopełnia zasadę określoną w art. 109 § 1 kpc, a zatem złożenie wniosku o zwrot kosztów jeszcze przed cofnięciem powództwa należało uznać za skuteczne / zob. postanowienie SN z 26.07.2012 r., II CZ 73/12, wyd./el. Lex nr 1228792 /. Jak już wyżej wskazano, ocena zasadności zażalenia ogranicza się do ustalenia, czy powód wykazał celowość wytoczenia powództwa, co pozwalałoby na przyjęcie, że nie jest on stroną przegrywającą proces. Zdaniem Sądu Okręgowego celowość ta jest w niniejszym postępowaniu jednoznaczna z przyczyn podanych przez Sąd pierwszej instancji, które w całości należy podzielić i tym samym nie widząc potrzeby ich ponownego przytaczania. Istotnym w przedmiotowej sprawie jest to, że skarżący zobowiązani byli do zapłaty kwoty wynikającej z zaliczek na pokrycie kosztów zarządu nieruchomością wspólną. Zbędnym byłoby zatem wzywianie ich do uiszczenia zaległości na podstawie art. 455 kc, skoro termin spełnienia świadczenia był wyraźnie oznaczony w podpisany przez nich akcie notarialnym / k. 7 /, a brak takiego wezwania nie mógł rodzić negatywnych konsekwencji po stronie powodowej. Skoro nie kwestionowali oni w ogóle istnienia zobowiązania, co wyraźnie podkreślali w uzasadnieniu złożonego sprzeciwu od nakazu zapłaty / oraz dążyli do zawarcia ugody /, a do spłaty zadłużenia doszło dopiero w toku postępowania, zasadnym było nieobciążanie strony powodowej kosztami postępowania.

Skoro więc zarzuty zażalenia nie podważyły zaskarżonego rozstrzygnięcia, zażalenie to, jako bezzasadne, podlegało oddaleniu- art. 385 kpc w zw. z art. 397 § 2 kpc / pkt I /, zaś o kosztach postępowania zażaleniowego / pkt II / Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3, art. 391 § 1 kpc, art. 397 § 2 kpc oraz § 6 pkt 3 w zw. z § 12 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu / tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r., poz. 490 /.

(...)